

Gnifetti
Foto Vid Legradić

Proti soncu

Piramida Vincent

V Cerknem smo se ob 23. uri zbrali "trije mušketirji". V kratkih rokavih, japonkah, z nasmehi na obrazu in z določeno mero hudovanja na slabo vreme, ki je po vseh mogočih napovedih prihajalo nad nas. Toda vzpon na Vincent Piramide, 4215 m, vrh v južnem delu pogorja Monte Rose, smo predolgo načrtovali. Če ne drugega, gremo na izlet, smo sklenili in se v družbi vrvi ter derez podali na osemurno nočno vožnjo skozi Italijo.

Jutranja zarja nas je ujela v trenutku, ko smo zapeljali v iztek doline Aosta. Cesta se je postavila pokonci in nato je šlo samo še navzgor. Naš cilj je bila gondola v gorski vasi Staffal, s katero smo se nameravali povzpeti na za začetek udobnih tri tisoč metrov nad morjem. Skoraj točno ob osmih smo bili tam, ob vznožju kamnitih velikanov, parkirani, malo zaspani, a polni elana. Japonke in kavbojke so ostale v avtu, pred nami je bilo le še modro nebo.

Predvideni čas vzpona na vrh Vincent Piramide je bil dva dni. Eno prenočevanje je bilo rezervirano v koči Gnifetti na nadmorski višini 3647 metrov. Prenočitev je bila pomembna predvsem zaradi aklimatizacije. Vendar je naš načrt ogrozila prihajajoča sprememba vremena. Dan je bil lep, popolnoma drugačen od tistega, ki naj bi mu sledil. Zato smo se ob goltanju aspirina dogovorili, da osvojimo vrh kar v enem dnevu. Bili smo dokaj

dobro pripravljene in nobeden od nas ni čutil znakov, povezanih z višinsko boleznijo. Odločitev je bila sprejta: proti soncu!

Po polurnem postanku in globokem dihanju smo gondolo pustili za seboj ter končno zagrizli v hrib. Skale so bile razsute vsenaokoli – posledica delovanja ledenika, ki je nekoč s svojo težo lomil goro. Temno kamenje, večinoma gnajs in ponekod skrilavec, se je bleščalo v soncu. Še danes je v tistih koncih to tradicionalna kritina v dolini. Prestopili smo nekaj snežnih potočkov in s pomočjo lažje ferate premagali daljši skalni skok, ki je popestril hojo do našega prvega odmora ob poti. Med krepčanjem smo ugotavljali, ali koga od nas pesti glavobol. Na srečo ga ni bilo. Zato smo odrinili naprej, čez skale ter grušč v sneg in užili prve razglede s predgorja Monte Rose. V bližini je bilo tudi nekaj smaragdnh jezer, ki so žarela v razgretem poletnem dnevu.

Pri gorski koči Gnifetti se je snežna odeja že lepo utrdila. To je bila "naša" koča, zavetišče, kjer bi po prvotnem načrtu užili preostanek dneva in noč. Toda spremenjen načrt je posedanje prestavil na naslednji dan. Pri oskrbniku smo se le prijaviili, nekaj prigriznili in uporabili toaleta. In to kakšno! Zaradi "tehnologije štrbunk" vonj ni bil ravno kraljevski, kar pa ni veljalo za razgled. Rekel bi, da je bilo to stranišče z najboljšim razgledom daleč naokoli. Vsaj za moški del populacije. Nad pisoarjem je bilo namreč okno, skozi katero je uporabnik stranišča lahko občudoval

ledene sklade in večni led ledenika Lys, ki je počasi drsel mimo koče in se lomil v dolino.

Kmalu smo kot tričlanska ekipa v navezi stali nad prvimi ledeniški razpokami. Naš piramidasti cilj se je že videl na drugi strani nagubanega polja. Prvi koraki po večnem ledu so bili kratki in previdni. Kljub višini je sonce grelo. Ledeni velikan se je topil. S strašljivim pokom se je vsake toliko časa ledena gmota pomaknila proti dolini. Zaradi fizikalnih lasnosti se ledenik nekoliko hitreje pomika v svojem spodnjem delu, po skali. Zaradi takšnega drsečega zamika nastajajo

*Obvezna naveza za hojo po ledeniku
Foto Vid Legradič*

*Razgled z vrha
Piramide Vincent proti
sosednjem Lyscammu,
4527 metrov
Foto Vid Legradič*

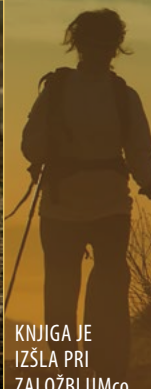
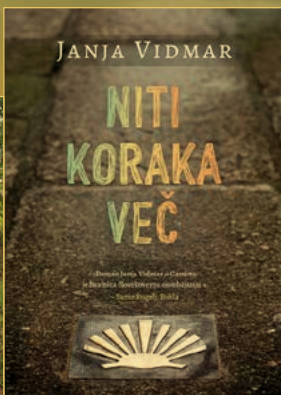

Pogled na ledenik Lys, gornike in Piramido Vincent Foto Vid Legradič

Hvalnica človekovemu osvobajanju

Janja Vidmar
NITI KORAKA VEČ

KNJIGA JE
IZŠLA PRI
ZALOŽBI UMco

<https://www.bukla.si/umco/niti-koraka-vec.html>

Niti koraka več je roman postavljen na Camino, svetovno znano romarsko pot, ki je zaznamovala tudi življenja mnogih Slovencev.

»Branje te knjige je enako hoji. Hodimo, da bi svoje življenje videli z razdalje. Hodimo, da bi si odpustili. Hodimo, da bi se oddaljili od težke preteklosti, od smrti ljubljene. Žulji na nogah polagoma odvezemajo duševno bolečino in pot nas vrača domov: v dvojino, bližino, k sebi. Zacepljena duša nas vabi v polno življenje, v lahkotnejši korak.« – Saša Pavček

Nova knjiga avtorja *Triglavskih poti*

Samo Rugelj
NA PREPIHU

Zgodba o spremembi,
krizi in novem začetku

KNJIGA JE IZŠLA PRI
ZALOŽBI LITERA.

Samo Rugelj

<https://www.bukla.si/knjigarna/leposlovje/na-prepihu.html>

»Zgodbo leta 2020 (in tudi naprej) nam je pisal koronavirus. In vendar je Samo Rugelj sklenil, da si bo knjigo o ultimativnem življenjskem prepihu napisal sam. Za dramatične padce – zaprtje knjigarn, bitko za poslovno preživetje in zoprni primer covid-19 – je poskrbel virus. Za vzpone, dejanske in metaforične, je Rugelj poskrbel sam. Tu so pohajkovanja po naravi z najljubšimi sopotniki, izzivi visokogorja, navdihujoča gorniška srečanja in užitki dragocenih trenutkov lahkotnosti, v katerih popusti tesnoba v prsih in misli postanejo spet svetle.«
– Romana Dobnikar Šeruga, popotnica in urednica

- V spletni knjigarni **bukla.si** je poleg knjig založbe UMco na voljo več kot 2000 izbranih knjižnih novosti in uspešnic drugih založb.
- Za ugodnejši nakup pobrskajte po naših akcijah in si izberite knjige po svojem okusu.

knjigarna
WWW.bukla.si

Naročila: na spletni strani **www.bukla.si** • po telefonu 01/520 18 39 • po e-pošti knjigarna@umco.si

na njegovi površini ledeniške raze. Ledeneč, po katerem smo hodili, je bil prepreden z njimi. Globoke in velike razpoke, ocenjeno "na oko" so bile nekatere globoke petdeset metrov in več. Temno modra barva se je kazala pod našimi nogami, ko smo jih prestopali. Čez noč napihan sneg se je k sreči hitro topil, zato so bile pasti nebeških barv vidne. Kljub temu se te igre ne bi drznil igrati brez naveze.

Razpoke in nagrmađeni ledeniški skladi so z našim napredovanjem počasi izginjali. Na 3800 metrih smo končno zagrizli v nekoliko bolj zaresno strmino. Šlo je bolj počasi, okušati smo začeli višino. Malce špikanja v glavi, malce utrujenosti. "Dihaj, Vid," sem si govoril med uživanjem gorske pravljice in se trudil popiti čim več tekočine. Srečali smo nekaj skupin planincev, ki so se vračali v kočo. To so bili tisti, ki so se na vrh odpravili zjutraj. Tako kot se to običajno počne. Z zadnjim pozdravom "salve" smo štiri tisoč metrov visoko ugotovili, da smo ostali sami. Le mi smo bili tisti, ki smo se namenili osvojiti vrh tisti dan popoldne. Zapihal je mrzel veter, znanilec skorajšnje spremembe vremena, ki je naše napredovanje še dodatno otežil. Petnajst korakov in počitek. O kakšni drznejši hoji ni bilo govora. In je šlo. Pobočje se je počasi uravnalo in zaključilo z majhno planoto.

"Katja in Vid, na vrhu smo. Čestitke!" je oznanil Matej. Veselje je bilo veliko, razgledi sanjski. Kaj bi človek sploh še potreboval?

Stati na vrhu je kot droga, ki te zadene, šele ko se začneš vračati. Tudi mi smo se hitro obrnili. Predvsem veter je bil premrzel za zganjanje romantike. Od nekod so se prikradli neprijetno temni oblaki. Naš sestop je potekal po isti poti. Čez led in razpoke smo počasi začeli loviti čas večerje v koči. Zmaga! Makaroni in steklenica vina – bi kombinacija lahko bila še bolj italijanska? – še nikoli niso tako teknili. Kako ne bi, ko pa smo med srebanjem ugotovili, da smo se v enem dnevu, vključujoč avto in gondolo, povzpeli več kot štiri tisoč metrov visoko. Utrujenost je prišla za nami, pred deveto smo ob udarjanju sodre ob okno že spali kot pokošeni. Najlepša uspavanka v naročju gora.

Iz sladkega spanca so me prebudili kovinski zvoki varoval in derez. Bila je še tema. Koraki planincev so doneli na hodniku in se mešali z debato o vremenu. Nekdo ni našel dekleta z imenom Laura, zato je njeno ime klical vsenaokrog. Se je morda skrila? Laura, pojavi se, sicer bo gospod prebudil vso kočo, sem si mislil in pogledal na uro. Štiri zjutraj je kazala, čas, ko se je običajno treba odpraviti osvajat vrh Vincenta. Toda to ni veljalo za nas. Mi smo to naredili včeraj. Z enim očesom sem s pograda pogledal proti oknu ... Sama belina. Megla je objemala kočo, škrebļjal je dež. Uh, še dobro, da nam ni treba vstati! V dremežu sem še naprej poslušal zvoke planincev s hodnika. Prisezem, nekaj romantičnega je bilo na tem. Pozneje smo naspani vstali in v miru pojedli zajtrk. Večina iz koč je kljub slabemu vremenu odšla na vrh. Mi pa smo še malo posedeli, se naužili miru in se v dežju in snegu počasi spustili v dolino. ●